

stander af. Jeg vil ikke gøre danske Skolebørn til Fattiglemmer. Jeg tror, at netop Skolen og ingen anden kan løste den Opgave at pleje Børnene og bespise dem. Jeg tror, at hvis Skolen tog sig denne Opgave paa, vilde den langt inderligere knytte Børnene til sig, end den hidtil har formaaet, og derved bedre kunne modvirke de mange Forsømmelser, der hidtil have fundet Sted. Saa siger det ærede Medlem fra Assens, at det var vanskeligt at sætte en Grænse for, hvor Trangen hørte op. Det sete afhænger meget af Dnene, der se. Det er ikke vanskeligt at se paa et Barn, om det lider af Sult og mangelfuld Ernæring, men hvis det ærede Medlem ikke er i Stand dertil, er han ikke saa skarpsænde, at han kan se det, saa kan han prøve at veje Børnene, og hvis det ærede Medlem ikke vil gøre sig den Ulejlighed, saa vil jeg tillade mig at henvise ham til en Statistisk over et stort Antal Maalinger og Vejninger af Skolebørn i 11—14 Aars Alderen. Det var i 1883—84, at der blev nedsat en Regeringskommission, der netop skulde tage dette Spørgsmaal under Overvejelse og foretage disse Maalinger og Vejninger af 28—29,000 Skolebørn — tror jeg, det var — i Alderen mellem 11 og 14 Aar. Jeg skal blot tage nogle enkelte Tal ud af denne Statistisk. Resultaterne staa ellers at læse i Falbe Hansens og Scharlings „Danmarks Statistisk“. Der staaar her f. Eks., at det viste sig med Hensyn til Gaardmænds og Husmandsbørn, at Husmandsbørnene i 11 Aars Alderen vare 1 Tomme lavere og 2 Pund lettere, i 13 Aars Alderen 1 Tomme lavere og 5 Pund lettere, i 14 Aars Alderen 1 Tomme lavere og 3 Pund lettere. Disse Tal vedrøre kun Drengene. Hvis man nu vil spørge sig selv, hvorfra denne Forskel baade i Højde og Vægt mellem Gaardmænds og Ikke-Gaardmænds Børn ude paa Landet hidrører, kan Besvarelsen næppe være tvivlsom. Ville vi tænke os, at en Landmand gjorde den Opdagelse med Hensyn til sine Lam, Kalve og Grise, at de vare mindre baade i Størrelse og Vægt end Naboens, og at han saa spurgte en kundig Landmand om Grunden, vilde denne sikkert sige: Det ligger ene og alene i den Aaade, hvorpaa du fodrer dine Dyr. Du viser ikke den fornødne Omhu over for disse Dyr, du giver dem ikke den kraftige og nærende Kost, saadanne Dyr maa have under Opvæksten. Jeg tror, at det samme, som gælder Kalve, Lam og Grise, gælder over for Børn, at denne Forskel i Størrelse og Vægt netop hidrører fra en mangelfuld Ernæring. Det er noget, der ogsaa bekræftes fra anden

Side. Jeg skal saaledes tillade mig at henvise til Udtalelser fra den nuværende Sygeskænspektør, der fremkom, medens han var Læge i Sobro. Han skriver, at den Kost, et Barn paa Landet faar, for det meste bestaar af amerikansk Fedt, Vandmad og Kartofler. Der er en anden Udtalelse af Distriktslægen i Hammel. Han skrev i „Berlingske Tidende“, at mange Sygdomme, Mavekatarrh, Blegot, Kirtelsyge, Lungesvindst, Nerveledsler, Sindslidelser rase i forøget Grad mellem Landarbejderne, fordi deres Ernæring er utilstrækkelig. Jeg haaber, at det ærede Medlem vil indrømme mig, at disse Udtalelser nok kunne berettigede til fremsatte Kravet om Fattigbørns Bespisning. Og jeg haaber, det ærede Medlem fra Middelfart (Lohmann), som forgangen Dag bebrejdede mig, at den Tale, jeg holdt paa denne Behandlings første Dag, var lavet ved et kjobenhavnst Skrivebord — hvormed han rimeligvis vilde antyde, at den ikke havde noget med Virkeligheden at gøre — ogsaa vil indrømme, at alle disse statistiske Undersøgelser med Maalingerne og Vejningerne og Udtalelser af Læger paa Landet, der særdes mellem Landarbejderne, have noget med Virkeligheden at gøre. Man kunde endnu fremføre et Argument for Bespisningens Nødvendighed ved at henvise til den Løn, Landarbejderne have. Jeg skal atter i den Henseende tage et Tal, hentet fra „Danmarks Statistisk“. Det oplyser, at Landarbejdernes højeste Løn kan sættes til 443 Kr. om Aaret paa egen Kost. Sætte vi, at en saadan Mand har Kone og 4 Børn at ernære, og fradrage vi fra dette lille Beløb Udgiften til Bolig, Brændsel, Lys, Klæder, Bøst, Medicin, Læge og andre aldeles nødvendige Udgifter, hvor mange Dre mon der saa bliver hver Dag pr. Individ til Fødemidler til en saadan Familie? Jeg tror, at man, naar man ser paa disse Tal, ikke kan andet end anerkende Nødvendigheden af, at man maa bespise de fattige Børn. Jeg kan derfor ikke forstaa, at det ærede Medlem vil stille Vanskeligheden ved at danne en Grænselinie op som en Hindring for at praktisere denne Bespisning. Er der blot en ærlig Vilje til Stede og Kærlighed over for fattige Børn, overvinder man let alle Vanskeligheder. Dernæst erklærede det ærede Medlem fra Assens, at han havde Mod til at forsvare Udskrivningen ved 13 Aars Alderen. Denne Udskrivning vilde han forsvare i Smaafolks Navn. Jeg vil sige, det ærede Medlem har ingen som helst Ret at forsvare denne Udskrivning i Smaafolks Navn. Hvis han havde sagt i Arbejdsløbernes og Kapitalisternes Navn, havde jeg ikke haft et Ord at sige dertil, saa havde det været fuldstænd-